

אולשה יפה(שיינדלה) ושלום

אבא, שלום אולשה נולד בעיירה סוקולה ע"י ביאליסטוק שבפולין בשנת 1890, הבן הצעיר בין ארבעה ילדים לאב שהיה רב ונציג העיירה כלפי השלטונות. כנער למד בישיבת וולוז'ין. עקב כשרונותיו המיוחדים נועד להמשיך את שושלת הרבנות ונשלח ע"י אביו לישיבה היוקרתית "מיר" ושם "נשאב" לתנועה הציונית ובמקום לנסוע לאמריקה, החליט לעלות

לפלסטינה וללמוד בסמינר למורים לעברית.

אבא הגיע לארץ בשנת 1914 עם אהובה אחותו למלון "חיים בורך" ביפו ושם התוודע לחלוצים רבים. הוא עבד בכבישים ובפרדסים ברוחמה, במרחביה ובביריה.

כשפרצה מלחמת העולם הראשונה בשנת 1914 איימו התורכים בגרוש וכדי למנוע זאת הוציא אבא סמיכות כשוחט ובודק בזכות היותו רב, אך הדבר לא הועיל והוא צורף לשיירת הגרוש לדמשק. בדרך בין ירושלים לרמאללה שוחדו השומרים והוא ושני חבריו הצליחו לברוח עירומים וחסרי כל והגיעו לשכונת סנהדריה בירושלים. רוב המשפחות היהודיות סרבו להכניסם לביתם מפחד השלטונות התורכיים. רק משפחה אחת שכנה אותם בעליית גג ופעם ביום זכו לצלחת מרק שעועית. כך חיו שם אבא וחבריו במשך שלושה חדשים.

עם הכבוש הבריטי הלך אבא אולשה (כך קראו לו) לעבוד ולבנות את הארץ. הוא ארגן את הקבוצה שעתידה היתה ללכת לעטרות ובדצמבר 1919 עלו חמשה חברים, וביניהם הוא, לקלנדיה והחלו לעבד את אדמת עטרות שהיתה ברשות "הכשרת היישוב". בגלל מעוט הקרקע וחוסר המים סרבו המוסדות המיישבים להקים יישוב קבע ורק בגלל עקשנות המתישבים הפכה הנקודה ליישוב מן המניין.

בשנת 1922 הכיר אולשה את אמא שיינד'לה שהיתה ממיסדי "דילב" – קרית ענבים והושאלה על ידם כמבשלת לבחורים. הם נישאו בעטרות בשנת 1923 ובה נולדו ארבעת ילדיהם – נחמה, שנפטרה בת שנתיים וחצי וייבדלו לחיים ארוכים – צפורה (ציפקה), אליק ורבקה.

אבא היה איש הקשר עם המוסדות והגורמים המיישבים ונלחם על כך שהאדמה תרכש ע"י הקרן הקימת לישראל, כדי להגדיל את מספר חברי המושב. בשנת 1924 זכה היישוב לבניית – 18 יחידות אכלוס ועטרות הפכה מקבוצה למושב. בשנים 1946 – 1947, כשנוספו 14 המשפחות שנקראו "ההתישבות החדשה", היה אולשה המאושר באדם.

אבא היה איש עקרונות – ישר מאד, רודף צדק ודורש הרבה מעצמו ומאחרים. כאשר ההכנסות מהמשק לא הספיקו לפרנסה וגם כוחו הפיזי תש, עבר אולשה לעבוד ב"תנובה" ירושלים.

עסק הרבה בענייני הצבור. בעת ההפוגה במלחמת השחרור ארגן את ההעברה של פליטי עטרת מירושלים ליפו. עמד בקשר הדוק עם אברהם הרצפלד שעמד בראש הגופים המיישבים ודאג ליישוב אנשי עטרת בוילהלמה. שנים רבות עמד בראש הועד המקומי ונלחם למען הטבת תנאי תושבי המושב.

אבא אולשה נפטר בחודש דצמבר 1970 והוא בן 80 שנה. קורות חייו שזורים בהיסטוריה של ההתיישבות הציונית בארץ ישראל.

אמא - יפה, הידועה בפי כל מכריה כשיינד'לה, נולדה למשפחת פיקסמן בקמיניץ-פודולסק שבאוקראינה בשנת 1897, אחת מחמשה ילדים. היא הצטרפה לגרעין במסגרת "הפועל הצעיר" שעשה את הכשרתו בחווה ליד אודסה ונקרא "קואופרטיב ארץ ישראל". שיינד'לה הגיעה ארצה באניה "רוסלן" ב – 19.9.1920 והצטרפה לחבריה בקבוץ קרית ענבים עם הקמתו. בחו"ל היא הוכשרה כמורה לעברית, אך עקב התנאים הקשים השתלבה בכל עבודה. שיינד'לה עברה קורס בשול אצל חנה מייזל בנהלל ובמסגרת חילופי כוחות עבודה בין עטרת וקבוץ קרית ענבים נשלחה לבשל בעטרת שם הכירה את אבא אולשה. הם נישאו בשנת 1923 והתגוררו בצריף המשותף לכל החברים.

בעטרת עבדה אמא שיינד'לה בסלילת מסלול שדה התעופה. בשנת 1924 קבלו דיור עצמאי שהפך מאוחר יותר ללול התרנגולות. בעטרת נולדו ארבעת ילדיהם.

כל חייה עבדה שיינד'לה במשק כפי יכולתה. בשנות חייה האחרונות הוגבלה עקב מחלה קשה של לחץ דם גבוה ונאלצה לוותר על עיסוקיה, אך תמיד פקחה מגבוה.

אמא היתה אישה חמה ולבבית מאד. משה'לה, הילד שעלה מסוריה בשנת 1946 והצטרף למשפחה למשך כשנתיים (עד פינוי המושב במלחמת העצמאות), מספר כי היא הכניסה אותו לביתה כבן ופתחה את לבה ואת ביתה בפניו. משה'לה זכה לחדר נפרד משלו ושיינד'לה נסתה לבשל לו מוג'דרה כפי שבשלה אמו.

את שנותיה המאוחרות עשתה עם בני משפחתה במושב בני עטרת, המשפחה היתה בראש מעייניה והדאגה לאבא עמדה במקום הראשון. היא כבדה את עבודתו כאיש צבור והשתדלה שלא יחסר לו מאום. שיינד'לה תמיד הושיטה יד לעזרה למשפחה המורחבת ולחברים במושב. ביתה היה פתוח לשיחות נפש, לתמיכה ולעזרה. אמא היתה בעלת מזג סוער, אהבה לשמוח ובעיקר לצחוק. בביקוריה הרבים בקרית ענבים אהבו לשמוע בחדר האוכל את צחוקה המתגלגל.

אמא שיינד'לה נפטרה בשנת 1957 והיא בת 60 שנים. קברה היה הקבר הראשון בבני עטרת וסמל את הקשר למקום ולארץ ישראל, בה שזורים חייה.

נכתב ע"י רבקה בצר (אולשה)